

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

2 Vtrumne vitium simoniæ genere suo, sit peccatum mortale.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

Richar. Richar. sequitur glossam d. c. qui studet, quæ ait cum effectu. Attamen hoc esset nomen ad solam externam simoniam arctare: cum tñ ex æquo cõmune sit et interne. Nam vt infra patebit, peccatum simoniae intus committitur, etiam ad restitutionem obligans. Consultius ergo dicitur, studiosa voluntas, absque adfectione. Sub illis autem verbis emendi & vendendi, cunctos usurarios contractus intelligito: puta permutationem & cambiam præbendarum sine auctoritate Pontificis, atque alia ob quia quæ loco pretij existimantur.

Ad tertium. Ex his ergo quæ dicta sunt primo secundoque capitali argumeto satis factum est. Ad tertium autem quo verbis Greg. arguebatur, simoniam hæresim esse, atque adeo in intellectu existere. S. Tho. duo dat responsa. Prius, quod etsi simoniacus non sit propriè hæreticus, quoniam absque intellectu errore potest præ avaritia in hoc vitium labi: tamen re ipsa & facto profertur videtur dominium Spiritus sancti esse penes homines: qui est hæreticus error. Atque hoc quidè rñsum amplexus est Gratianus in cano. ventum. i. q. 1. Secundo, ac si non satis sibi hoc placeret dicit S. Tho. Simonem Magum præterquam voluit Spiritum sanctum cocmere hæreticum etiam fuisse, in eo quod credidit mundum non fuisse à Deo creatum. Attamen propter hoc simoniaci non dicentur hæretici: quo tamen sero crebro inuruntur in iure. Et ideo forsan dicendum est, quod Simon ille propterea voluit Spiritum sanctum emere, quod credidit esse venalem, & pretio posse ab Apostolis dari: quod quidem à apostolica responsio palam docet, Pecunia tua tecum sit in perditionem: quoniam donum Dei existimasti, hoc est credidisti, pecunia possideri. A qua porro hæresis tanquam a proprio fonte vitium ipsum nomen contraxit.

ARTICULVS II.

Virum vitium simonia genere suo sit peccatum mortale.

1. Arg. **S**Vpposita definitione simoniae queritur de eius qualitate, an sit mortale crimen. Et arguitur à parte negativa: Inter cuncta spiritualia quæ creata sunt, regnum cælorum culmen tenet: ut pote quo cetera alia referuntur: ipsum autem vendibile est.

Vnde Greg. Regnum cælorum tantum valet quantum habes: ergo non est simonia velle emere aliquid spirituale.

Secundo: Si simonia genere suo peccatum esset: sequeretur quod etiam Papa spiritualia vendens eodem vitio cõmacularetur: fertur tamen non posse esse simoniacum: quia princeps non ligatur suis legibus, ff. de legibus, l. Princeps ergo non est genere suo mortale. Tertio: Spiritualia cæbire, videlicet vnum pro alio permutare, vt calicem pro ara: quinimo sacramentum pro sacramento: vt si sacerdos nollet altitius sacerdotis confessionem audire, nisi vicissim audiret ille suam: aut si cathecumenus nollet alterum baptizare nisi cum pacto vt se mutuo baptizarent, non apparet esse simoniam, ergo nec spiritualia vendere. In contrarium autem iunt sacra. Habetur enim in regeffo Greg. quod Paschalis 2. refert prima, q. 3. A hare, vel decimas, vel Spiritum sanctum emere, vel vendere, simoniacam hæresim esse nullis fidelium ignoret, & dicitur hæresis ad exoggerandum eius grauitatem, & c. sicut, de simonia. Simoniaca pestis sua magnitudine alios morbos vincit, & ca. proximo. Tanta est labes huius criminis, quod etiam serui aduersus dominos, & quilibet criminosis admittuntur ad accusationem.

Ad quaestionem, vnica eademque capitulis receptissima conclusione respondetur. Simonia est genere suo crimen mortale. Probatur: Emere aut vendere id quod nullo pretio vendibile est, genere suo est mortale crimen: vt sub titulo de usur. dicebamus. Nam cum sit iustitia contrarium, quæ virtus reipublice quam maxime est necessaria, fit sub inde vt etiam sit contrarium charitatis, in quo ratio consistit peccati mortalis. Excelesit tamen vitiositas in simonia ratione contaminat religionem. Probatur autem minor ex triplici loco. Primo ex ratione obiecti, Res enim quomodo supra exposito spiritualis sunt, nullo æstimari possunt terreno pretio: vitio quod supernaturalia sunt inter quæ est tertena, nulla est proportio. Vnde de diuina sapientia. Proverb. 17. asserunt: Pretiosior est cunctis opibus: & omnia quæ desiderantur, huic non valent comparari. Quod vitioque respiciens Petrus ait Mago illi: Pecunia tua tecum sit in perditionem, quoniam donum Dei existimasti pecunia

Secūda. pecunia possideri: id est, estimari. Secundò idem ex eo probatur quod est spiritua-
lia per se vanalia essent, nequiquam ta-
men possent à præfctis ecclesiæ vendi: ne-
mo enim iuste rem vendit nisi cuius est
dominus. Si enim œconomus rem pa-
tris familias iniussu illius distraheret, ini-
quus esset: Præfctis autem ecclesiæ non
habeat spiritualium dominum, sed sunt
meri dispensatores, secundum Pauli con-
fessionem. 1. ad Corint. 4. Sic nos existi-
met homo vt ministrus Christi, & dis-
pensatores ministeriorum Dei. Tertiò
idem ex origine confirmatur, qua spi-
ritualia nobis obueniunt. Id enim quod
gratuitò à Deo collatum est, non quidem
in peculiare commodum illius cui con-
fertur, sed in bonum publicum totius ec-
clesiæ, nemo potest iustè vendare: quia
non est suum, sed illorum quibus vendit:
alia autem sunt spiritualia dona Dei. At-
que hoc Christus admonitos curauit. Ap-
ostolos. Matth. 10. vbi ait: Gratis accep-
istis, gratis date. Idque illo verbo denota-
uit, Luc. 12. Quis putas est fidelis dispensa-
tor & prudens? Fidelis scilicet, vt quod
gratis accepit, gratis largiatur: & prudens:
hoc est, qui oculato iudicio merita perfona-
rum discernat, vt pro cuiusque di-
gnitate cuncta dispense. Fit ergo ex his
consequens simonia, peccatum esse non
solum contra iustitiam, verum & ratione
materiæ, quæ spiritualis est contra reli-
gionem. Ob idque aded nuncupatur sacri-
legium nam legis est sacrarum rerum. Hic
primum omnium circa conclusionem
hanc cum suis rationibus inuestigandum
occurrit quoniam iure simonia sit prohi-
bita, vtrum diuino tantum, an etiam natu-
rali? Ad quam quidem dubitationem per-
uia est responsio, simoniam spiritualium
donorum supernaturalium, tam naturali
iure quam diuino esse prohibitam. Et qui-
dem ius diuinum in vtroque testamento
manifestum extat. Nam Matth. 10. conu-
meratis eiusmodi donis subdit Christus:
Gratis accepistis, gratis date. Et Ioan. 1. in
infiguram eius, flagello eiecit ementes &
vendentes columbas è templo Columba
namque Spiritum sanctum, eiusque dona
significat. Et Actuum 8. idem patet in hi-
storia quæ Petro aduersus Simonem con-
tigit. Et Num. cro. 22. idem notatur in hi-
storia Balaam, quem cuu donum Dei ven-

dentem obiurgat, tum Petrus, tum etiam
Iudas in sua Canonica. Tameñ postea
diuinitus admonitus: non fecit quod
Moabitarum volebant. Et Ieroboam 3. Reg.
13. reus fit quod sacerdotes pecunia crea-
bat: quamuis illi non essent verè sacerdo-
tes. sed Balaam. Et 4. Reg. 5. opprobrio-
etiam datur Giesi quod prodono sanitatis
quidquam receperit. An verò sit etiam
contra ius naturæ dubium idcirco est
quod spiritualia quæ eius sunt materia res
sunt supranaturales, ad quas naturalis
lex non videtur pertinere: nam hæc ra-
tione præcepta sacramentorum non sunt
naturalia, sed supra. Nihilominus contra-
rium est asserendum. Idque inde primo
probatum quod ius omne diuinum euan-
gelico expressum præter partem illam,
quæ ad fidei sacramenta pertinet, nihil
continet, nisi quæ iure naturali necessa-
ria sunt. Atque hæc vna est ratio cur di-
catur lex libertatis, vt lib. 2. q. vlt. adno-
tauimus, art. 1. Cum ergo simoniæ prohi-
bitio ad sacramenta non pertineat, fit
vt in Euangelio non nisi tanquam res na-
turalis sit prohibita. Secundò id rationes
confirmant, quibus peruersitas simoniæ
demonstratur. Nam est spiritualia bona
supernaturalia sunt, tamen quia natu-
ra sua non sunt vanalia, neque Antisti-
tes ecclesiæ domini eorum sunt: sed gra-
tis acceperunt, gratis dare debent: ius
ipsam naturæ eorum venditioni recla-
mat. Et tertiò, nisi iure naturæ prohi-
bita esset, Balaam non peccasset vendens,
neque Res Moabitarum emens quia Gen-
tiles erant: qui non alio quam natu-
rali iure tenebantur. Quin verò ea-
dem ratione neque Simon Magnus pec-
casset, quoniam cum in Christianismo
neophytus esset, nisi ius naturæ suum
autum condemnasset, poterat euange-
lici mandati ignorantia excusare. Ad ar-
gumentum ergo in contrarium negatur
consequentia. Materia simoniæ sit talis iu-
re diuino: ergo ipsa non est contra ius na-
turæ. Et est meditanda consequentiæ fal-
lacia. Nam vadeumque res fiat spiri-
tualis, sit subinde, vt non sit vanialis: van-
num autem exponere quod uenale non
est, ius nature uetat. Aliquantulo autem
grauior dubitandi ratio existit, vtrum ali-
qua sit simonia quæ neque diuino iuri
neque naturali contraria sit, sed solum
Soto, de iust. & iure. h h h quia

Prima
ratio ad
suadendū
simoniā
esse iure
naturæ
prohibi-
tam.

Secūda.

Tertia.

Dubita-
tio.

- Glossa.** quia humano iure est inhibita. Rationem quippe hanc dubitandi offert nobis glossa in e. ex parte. p. de off. deleg. quae distinguit inter simoniam prohibita, quia mala est, ut est illa quae iure euangelico talis est, atque aliam quae non est mala nisi quia iure positivo prohibita: quae subinde distinctio Doctoribus canonici iuris solennis est: ut est videre apud Siluest. in verbo, simonia. §. 4. **Quin** verò & multis Theologis, Durandus autem in 4. dist. 2. q. 5. quae. 5. duabus rationibus hanc distinctionem refellit, nullam nimirum admittens simoniam contra ius mere posituum. Prior est: Circa illud quod non est per se malum nisi quia prohibuitur, peccare nec contingit nisi peccato inobedientiae: ut dum tibi Praepositus rem aliam indifferenciam iusserit, si non pareas, nihil aliud quam inobedientia: si ergo illa est humana prohibitio, ne hoc aut illud vendas, inobedientia erit non peccata, non autem simonia. Posterior eius ratio est, quod simonia est rei spiritualis venditio: ecclesia autem non potest rerum naturas mutare ut facias spirituale quod antea non erat: nam hoc ad solum pertinet ius diuinum. Nihilo secius medio modo inter has opiniones defendendum est. Primum enim contra secundam rationem Durandi certum est posse ecclesiam aliquid facere spirituale quod iure diuino non est. Hoc patet in consecratione ecclesiae, & aza, & in benedictionibus calicum, corporaliū, & ornamentorum. Haec enim iure diuino spiritualia non sunt. Nam quantum ad rei essentiam, consecratio corporis & sanguinis Christi fieri posset etiam si vasa & ornamenta non essent consecrata aut benedicta. Secunda assertio. Nihilominus horum venditio, & emptio, si ratione consecrationis plura vendantur quam res ipsa valet, est simonia contra ius diuinum & naturale. Nam utrunque ius prohibet quod venale non est pretio vendi cum ergo illud sit spirituale: quamuis iure positivo factum sit spirituale, iuri nihilominus diuino & naturali repugnat eius venditio. Et confirmatur: quia qui vendit benedictionem calicis aut aquam benedictam vendit certe id quod gratuito donatur in bonum publicum: est ergo huiusmodi simonia iure diuino prohibita. Secundò ad idem arguitur. Minores ordines non sunt de iure diuino: quin verò neque diaconatus ha-
- beatur olim ut ordo sacer: quod patet ex verbis Innocentij III. in c. à multis de rat. & qual. ord. praes. sed sunt de iure mere positivo, & tamen ista vendere est peccatum simoniae iure diuino prohibita: ergo licet res iure positivo fiat sacra, nihilominus eius venditio est contra ius diuinum. Sicuti nuperimè fallacem esse diximus consequentiam illam, Spiritualia sunt de iure diuino: ergo illa vendere non est contra ius naturae. Ex quo fit, illos doctores qui in huiusmodi rebus consecratis exemplum collocant simoniae de iure mere positivo, paralogizari, inde nimirum inferentes quod materia eius iure positivo sit constituta: veluti, & supra de solennitate voti dicebamus, quae est de iure positivo, & nihilominus obligatio ad perpetuam castitatem, quae ex illo voto solenni resultat, est de iure diuino. Sed interrogando utrum ges, an detur aliqua simonia ad ius mere posituum a tunc? Respondetur aliquando esse. Primum ubi venditur officium ecclesiae annexum quo de se non est spirituale. Hoc patet ex c. Saluator, supra citato v. q. 3. Vbi Urbanus prohibet ne vendatur officium oeconomae ecclesiae, aut sacrificij, aut pro rectoris: citans Concil. Calced. haec autem officia vendere non est contra ius diuinum aut naturale: si quidem persone non fuerit aut res per se sacrae. Neque ecclesia facit eas sacras sicut templa, & vasa, & personas, puta sacerdotes consecrationi sacramentis charistiae dedicata: sed quia sunt sacrorum custodiam deputati. Eiusdem autem simoniae exemplum sunt qui proferant in commutatione praebendarum. Prohibetur. ne que situm, de res permut. ne sine licentia episcopi, praebendae cum pacto permutentur. Attamen prohibitio haec non est mere positiva, sed significatio diuini iuris. Nam qui attentare praebendas priuatiim permutare, nihil faceret. Potest enim quisque suo renuntiare sacerdotio, sed id tamen facere debet in manibus prelati: consensu vero alterum in iure praebendae, ne cuiquam iure potest, nisi solus Pontifex & episcopus: aut prelati quorum est sacerdotis coferre. Quod autem illic Papa iubet est, ne quis pactum permutationis faciat: quia hoc lae bē sapit simoniae. Attamen si fiat sub conditione, si Papa consenserit nulla est culpa. Illa tamen conditio praetermissa, simonia resultaret. Quocirca si conditio est iura

SOTO
de iure
legibus
DIT
13

Modera-
tio supe-
rioris af-
feriōis.

ri diuino cōtraria vt si pactum esset super
erogandi pecuniam, vel aliud pretiū pro
maiori præbenda, tunc simonia esset con-
tra ius diuinum, nam talis permutatio mi-
seriam haberet emptionem præbendæ. Si ve-
rò tantum esset contraria iuri positio: vt si
esset pactum soluendæ pensionis absque Pa-
pæ concessione: tunc simonia esset contra
ius positiuum. Enim uero permutare res sa-
cras, & spirituales, præsertim si tales sint iu-
re tantum positio, non est contra ius diui-
num, vt si cambium fiat calicis pro calice,
aut pro sacro uestimento: Quin uerò neq;
in his, quæ spiritualia sunt de iure diuino,
vt si sacerdos confessionem alterius sacer-
dotis audire noluerit, nisi alter audiat suā:
licet Richar. secus censeat, de quo statim er-
go cum præbendæ non sint ad eō spiritua-
les, pactum illarum permutandarum non
est contra ius diuinum. Secundo id confir-
matur. Si esset contra ius diuinum, neuti-
quam Papa posset super eadem re dispen-
sare: & tamen Papa eiusmodi permutatio-
nēs constitutis pensionibus permittit. Præ-
terea, si huiusmodi uenditio perinde esset
prohibita iure diuino atq; uenditio sacra-
mentorum non licet de illo pacisci, etiam
adhibita cōditione si Papa cōsenserit: quia
hoc certe in sacramentis non licet, & tamē
talis pactio in precendis cum tali cōditio-
ne non condemnatur. Iam ut rem concluda-
mus, in euangelio nō est prohibita talis cō-
mutatio, sed de solis Spiritus sancti donis
habetur: gratis accepistis, gratis date: nō er-
go huiusmodi pactio est cōtra ius diuinū.
Nihilominus tamen quædam est simonia
spēs de iure positio. Vnde ad primū Du-
randi argumentum duobus modis respon-
detur. Primò negamus illud suū assertum
q; ubiuis res prohibetur quæ alioqui nō est
mala, transgressio non est aliud peccatum
quam inobedientia. Imò uerò ecclesia dū
abstinentiam quadragesimalem indixit, ie-
iunium illud constituit in uirtute abstinen-
tiæ: & idē non solum ille contra obedi-
entiam peccaret, qui ieiunium ex contēptu
fiangeret, uerum & ille contra abstinen-
tiam, qui non ex contēptu, sed præ gula
id faceret. Et puri modo ecclesia potest a-
ctum quempiam in uitio simonia cōstitue-
re. Secundo respondetur, quod officium sa-
cristiæ uendere, aut pactum facere cōmu-
tandi sacerdotia contra ius ecclesiasticum,
non definiuit ecclesia esse propriē simo-

niam sicuti uendere sacerdotia, sed dicitur
simonia, quæ simonia: pena uindicatur.

Per hæc facilis fit argumentorū solutio.
Ad primum quippe respondetur, regnum
cælorum uanum esse expositum: non si uē-
ditionis nomē proprie usurpes, sed per me-
taphorā, sicut dicitur uim pati: quod enim
proprie non sit uendibile, primum inde pa-
tet, quod cum sit supernaturale, nullo est
pretio æstimabile. Vnd. Pau. ad Ro. 8. Non
sunt indignæ passiones huius temporis ad
futurā gloriam, quæ reuelabitur in nobis.
Et loquitur de operibus filiorum Dei per
gratiam: significans opera nostra ex obie-
cto existimata, non esse regni cælorum pre-
tium: sed quatenus procedunt ex gratia.
Quod autem gratis datur, non uenditur.
Tū etiam quod ex nostris obsequijs Deo
nihil accrescit: siquidem bonorum nostro-
rum nō indiget. Vnd. Isaie 52. Gratis ue-
nundati estis, & sine argento redimemini.
Dicitur autem per metaphoram emptio,
iuxta uerbum eiusdem Prophete, c. 55. ubi
ait: Sapientia ipsa, Sitiētes uenite ad aquas
& qui non habetis argentum, properate, &
emite: uenite, emite absque argento, & abs-
que ulla commutatione lac, & mel: hoc est
regni cælestis dulcedinem. Metaphora au-
tem in eo consistit, quod operibus iusti re-
gnum cælorum proponitur, tāquam mer-
ces, ut patet in parabola conducentis ope-
rarios in uineam, constituto denario diur-
no, & in uerbo Psalmi: Inclinaui cor meū
ad faciēdas iustificationes tuas propter re-
tributionem. Ad secundum argumentum
licet inter interpretes Canonici iuris de
Papa litigium sit an possit esse simoniacus,
per illa tamen, quæ dicta sunt per uia fit re-
spōsio. Enim uero de simonia, quæ iure diui-
no, naturalique talis est, nullam esse licet
controuersiam, quin illam possit commit-
tere. Si, inquam, sacramenta pretio ad uini-
straret, donum uero quoduis aliud Spiritus
sancti dispensare, ambigere nemo posset,
quin simoniacus esset. Ageret quippe con-
tra ius diuinum: super quo ipse dispensare
nequit. Neque istiusmodi donorum domi-
nus est, sed merè dispensator. Inimò uerò
tanto grauius maiorique scandalo pecca-
ret, quanto eminentiorem locum in eccle-
sia tenet. Vnde Petrus primus Christi uica-
rius hoc sibi crimen à Simone uigilantissi-
me canit. Quin etiam si tēpla, uel uasa, uel
uestimēta sacra pretio consecraret, quam-

Ad pri-
mū arg.

Ad secū-
dū arg.
Papa si-
monia
pōt con-
tra hēre.

uis talis ritus iure sit positio sanctus, nihilominus, quia eius venalitas est contra ius diuinum, simoniacus esset. Et pari modo, si sacerdotium, aut prebendas venundaret, utpote quorum dispensator est tantum, nequaquam tamen dominus, si autem admittas officium sacrarum, & economi ecclesie vendere, non esse simoniam, nisi de iure positio, quia proprie non sunt persone sacrarum: illud ipse posset citra peccatum pretio conferre, nisi obstitaret scandalum: quia potest super suis legibus dispensare. Ex eadem ratione peccatis iuris simoniacis decretis incurrit nequit. Etenim quamquam sacerdotia venditaret, neque excommunicatus esset, neque suspensus quoniam princeps est & quantum ad vim coactivam suis legibus non subditur. Sed hoc tamen super est hic dubium, utrum si sacerdotium cupiam vendere: factio ipso censendus esset super peccatis iuris cum illo dispensare: ut neque teneretur renuntiare prebendam. Quidam enim, ut Pala. distinct. 2. q. 4. affirmant: alij vero, in quibus est Adrianus quolibet. 9. negant. Profecto res est, quae me ancipitem tenet. A parte quippe negativa est argumentum Ioannis Andreae in Mercurialibus, quod si episcopus ludum aliquem sub poena excommunicationis in hiberet clericis, licet postea eorum aliquem ad ludum induceret, non ideo dispensaret in lege, nisi illam exprimeret: quia vel posset esse illius oblitus, vel ad malum illum inducere. Rursus quamvis excommunicato osculum pacis potrigat, non ideo illum absoluit. A parte autem affirmativa est argumentum quod non est censendus Papa tam insigniter peccare, ut prebendam cogitaret faceret vendere, quam neque emere ille neque retinere citra excommunicationem, atque adeo citra culpam nequit. Porro ergo huius ambiguitatis, affirmativam hanc partem praevaerere eligerem. Nam forsan & episcopus inducens ad id subditum, quod lege sua prohibuit, quicquid Io. And. censet, dispensare creditur perinde ac si praeciperet. Deinde quidquid hoc veritatis habeat, tamen de Papa quando prebendam vendit, cum ipse sit qui dat, omnino videtur habitum alium reddere, ut recipiat.

Papa beneficium alicui vendens censetur cum aliam commutationem comprehendit spiritualis pro temporalis. Quare sicut praeben-

dam numis emere, simonia est, ita & seculari illum fundum pro illa commutare. Quin vero, ut supra diximus, neque prebenda pro prebenda abique facultate Pontificis commutari citra simoniam potest. Tamei ut expositum est, non esset simonia, nisi de iure positio. Quocirca res alias sacras commutare, quia tali iure minime prohibetur nulla est simonia: dummodo solius rei valoris habeatur ratio, neque pro consecratione quidpiam pendatur. Potest inquam calix pro calice commutari: imò tantum vendi, quanti materia, & forma abique consecratione aestimaretur, atque adeo alteri ecclesiae locari. De sacramentis vero Conrad. 4. distinct. 2. q. 3. ait. negat unum pro alio commutari posse: nam licet non sit, inquit, tam illicitum, quam simpliciter illa vendere: est tamen aliqua venditionis effigies, quia unum tunc censetur alterius pretio. At vero profecto non video quidnam venditionis, aut pretij admittatur, si vicaria operae in partum ducantur: Baptizabo te, si me baptizaveris, & si meam reueris audire confessionem, tuam vicium audiam. Et orabo pro te, si mihi vicium par rependeris beneficium.

QVÆSTIO VI.

DE MATERIA SIMONIE.

ARTICVLVS I.

Utrum quandoque liceat pro sacramentis pecuniam seu dare, seu accipere.

Onstituta definitione & rationabili qualitate simoniae, sequitur ut seriatim de eius materie disputemus. Et primo modo de sacramentis arguitur quod liceat nonnunquam illa pretio redimere. Baptismus ianua est sacramentorum: & nihilominus dum iniquus sacerdos iamiam morientem puerum absque pretio baptizare nequit, neque pater manere valeat, consultius videretur pater facere, si pecuniam offerret sacerdoti, quum si animam proliis suae perditum ire sineret ergo licet sacramentum mercari. Secundum, Seculorum.